

Nekrologi

PRIM. PETER JANEŽIČ, DR. MED.

22. MAJ 1942 DO 3. MAJ 2004

Zvonko Šoštaric

Veliko prezgodaj nas je zapustil prim. Peter Janežič. Globoko pretreseni še vedno ne moremo doumeti, da ga ni več med nami. Po tem, ko je skoraj celo svojo delovno dobo posvetil porodništvu, je odšel tiho in nepričakovano, z delovnega mesta, ne da bi čakal vsaj minuto zasluženega pokoja. Želeli smo si njegove prisotnosti med nami, njegove intelektualne in strokovne širine v porodništvu in življenju nasploh, ki jo je na zelo subtilen način, včasih s humorjem, včasih s svojim igral-skim talentom plodno sejal med nas.

Kot specialist ginekologije in porodništva je delal v času razcveta te stroke. Skupaj s kolegi na oddelku je v 80. letih uvajal novosti v diagnostiki in vodenju nosečnosti. Bil je eden prvih diplomantov Interuniverzitetne ultrazvočne šole Ian Donald v Dubrovniku in postdiplomskega študija iz perinatologije v Zagrebu. Povedano drugače, v šempetrsko porodnišnico je prinesel znanje in nove diagnostične metode iz Evrope in razvitega sveta. Bil je pionir in učitelj ultrazvoka v slovenskem prostoru, mentor in učitelj porodništva vsem nam, ki smo mu bili vrstniki, in vsem mlajšim, tako specializantom kot tudi medicinskim sestram. O tem pričajo številni strokovni članki, udeležbe na kongresih in simpozijih, o tem priča občutek varnosti, ko je bil z nami ob težkih strokovnih odločitvah.

Ni pravih besed, ki bi opisale zahvalo, zahvalo zdravniku, ki mu je porodnišnica mnogokdaj pomenila več kot družina, in ni pravih besed zahvale za njegovo delo s strani kolektiva porodnišnice, sodelavk, ki so ga spoštovale in imele rade kot človeka, zdravnika in kot vodjo porodniškega oddelka. Bil je pobudnik dejavnosti in postopkov, zaradi katerih je naša porodnišnica leta 2000 prejela mednarodno UNICEF-ovo priznanje »Novorojenčkom prijazna porodnišnica«.

NON TERRET SAPIENTEM MORS – modreca smrt ne plaši, so zapisali stari Latinci. Zanj to nedvomno velja. Ni rad govoril o sebi, o težavah s svojim zdravjem skoraj nikoli. Izgorel je v svojem delu, znanju in hotenju.

Tisoče mamic in otrok bi mu danes lahko prižgalo svečko za zahvalo, spomin in spoštovanje, tudi mi sodelavci smo jo že prižgali. Vrzel za njim bo ostala, spomin bo neizbrisen.

Najdi svoj mir, ki ga nisi čakal! Hvala ti, primarij Peter Janežič!

DOKTORJU JOŽETU ROGLU
V SLOVO
(1919–2003)*Janez Poles*

So trenutki, ki bi jih človek najraje preskočil, zbrisal in nikoli doživel. So trenutki, ki se jih zavedamo, pa jih kljub temu tišči-mo v pozabo, saj so zaviti v boleče minevanje in poslavljanje. So pa tudi trenutki, ki se jih radi spominjamo, saj nam vlivajo voljo, dajejo energijo in omogočajo duhovno rast. To so trenutki spominov, ko se srečujemo s tistimi, ki smo jih imeli radi, ki so nas vzgajali, učili in varno vodili skozi življenje. Takšen je bil tudi ponedeljek, 1. decembra, ko smo se poslavljali od doktorja Rogla; ovit v bolečino in črnino, sicer pa prežet s številnimi lepimi spomini na dolgoletnega direktorja Bol-

nišnice Topolšica, sodelavca, strokovnjaka in učitelja, ki je pogosto znal biti veliko več. S svojo širino in toplino, razmišljanjem in človečnostjo, z vedno široko odprtimi rokami in dušo, bi ga lahko vsak izmed nas kadar koli izbral za prijatelja in očeta.

Otroška leta je preživel v Savinjski dolini. Burno obdobje II. svetovne vojne in sodelovanje v NOB so mu načeli zdravje. Oktobra 1945 se je vpisal na MF v Ljubljani, vendar je moral zaradi zdravljenja pljučne tuberkuloze študij prekiniti za tri leta. Septembra 1954 je promoviral v »doktorja vsega zdravilstva«. Prav gotovo je prebolevanje takrat težke pljučne bolezni tudi razlog, da je kasneje vse svoje poklicno obdobje namenil pljučnim boleznim.

V Bolnišnici Topolšica se je zaposlil leta 1952 in ji ostal zvest vse do upokojitve. Od leta 1974 do 1985 je bil direktor ustanove. Pogosto sva govorila o teh časih. Pomanjkanje kadra in denarja, vse močnejši centralizem, stalna grožnja po ukinitvi, »odlagališče« Celjske bolnišnice, avenija furgonov. Črni dnevi. Pa vendar je kljub temu sredi teme našel luč, zbral dovolj poguma in energije, prepričal kolege in sodelavce, izsilil tudi politično voljo in dosegel odcepitev, samostojnost ter nato, v Zdravstvenem centru Velenje, obdobje ponovne rasti.

Pogosto je bilo najtežje doseči zmago prav na domačih tleh. Postopno preraščanje ftiziologije v pulmologijo in kasnejše sožitje s splošno interno ter s tem spreminjanje podobe bolnišnice, je bilo za mnoge ftiziologe boleče in nedopustno. Kljub temu, da je neizmerno ljubil svojo ftizo, je že takrat videl gozd in ne le drevesa ter usmeril krmilo v pravo smer. Za mnoge nerazumljivo, a njemu jasno pot, ki je bolnišnici v naslednjem obdobju omogočila razvoj in stabilnost.

Tako kot nas je učil klinike in ob tem vedno znova poudarjal pomen odnosov, razgovorov in spoštovanja, tako sem se ob njem učil tudi pogajanj, diplomacije in vodenja. Kar nekajkrat sva med potjo v Ljubljano, Slovenj Gradec, Celje ali Rav-